

B. Horváth István

Mécsesek Szervác Józsefért

Magából kiűzött vándor.

Kocsmák oázisa.

Vörösbor: öröm magzatvize.

*

A család menedék-
házából kirekesztve,
magányával esett
kegyetlen szerelembe.

*

(Ott)hontalan volt, s lenne?

Hisz a Haza élt benne!

*

Üzenet a frontról:
az ellenség lőtávolságban –
és nincs kontroll.

*

Tudat-kráter.

Kihűlt láva a vers.

*

Nyelve nem arámi,
inkább uráli.

Azon túli: ugor.

(Feltört ugar.)

*

Már akkor európai volt,
amikor csak egy égtájról
beszélhattünk.

*

Hiány: égő jégcsap.

Kilencedik égtáj,

ötödik évszak.

Huszonötödik óra...

Madárnyom

olvadó hóra.

*

Léte s halála

vízjel: Csepel.

Nem az elmúlás

tragédiája,

hanem az emlék

halála lép el.

*

Idézi-e

népe, alma?

Szülje vissza

Jánoshalma.

Ha visszaszületne,

akár ma,

testében (lehet)

mást találna.

*

Időtlen versben,

könyvben, főben.

Szóljunk róla –

jövődőben!

Madár János

Adósság

Kálnoky László és Apor Elemér tiszteletére

Elárvult csönd

a tisztaság és katedra láza,
értetek könyörög a kórházak hószakadása.

Sápadt jelképei

vagyunk önmagunknak a vágyban,
szanatóriumok az eltévedt világban.

Bolyong a lélek,

és anyagtalan anyagban kering:
félve jelzi, hogy merre görbülnek csontjaink.

Varázshegyen túl

a költő elrejti mását,
cipeli védtelen sorsok farsangolását.

Minden

csupa álarc és minden csupa titok,
a csillagokra nem lázíthatok.

Megfejthetetlen

ősi rend tanul hazát bennetek:
cizellált versekből hűséges kővé lennetek.

A líceum

békés lázadásain túl
minden gyöngytiszta lélegzet meglazul.

A szépség illúzióit

hagynátok örökségül, de nincs kire;
a remény árva fénye hull részecskéire.

Tört harangok

emelik magasra a falat,
mély hallgatás nyugszik a bástyák alatt.

Az egri vár

hangjegye, tiltott éneke retten;
Isten bárányai a kereszten.

Kődobálók